◆ b l o c ◆ n o t e s ◆

Cazul Alé Popescu...

A intrat în redacție drept, aproape țeapăn, cu ochii uscați și imprecişi.

Nu l-am recunoscut:

— Imi dați voe?... Alé Popescu.

Abia atunci mi s'a fixat în minte identitatea vizitatorului meu, de eri seară. Alé Popescu s'a schimbat. Nu mai e fraged. Ca o trestie. S'a uscat. Pe trăsături i s'a bătătorit rigiditatea maturității. Şi parcă e mai dârz, mai hotărât. Aproape violent...

Nu voi fixa aici aspectul exact al convorbirii. Adesea, Alé Popescu a fost sever. A găsit aprecieri aspre la adresa câtorva nume cari i s'au pus deacurmeziş în calea necazului său. a avut şi tresăriră sentimentale. In general, însă, a împletit prea multe invective într'o cerere care se cerea resemnată şi respectuoasă.

Nu-i vom divulga, deci, conturul real al cererii sale. Dar nu-l vom putea refuza să intervenim aici pentru o soluționare care întârzie de multă vreme.

In principiu, se cunoaşte cazul Ale Popescu. Incurcat cu două legitimații de grupările Rovine Grivița şi Şoimii din Sibiu, fostul jucător oborean s'a trezit cu un litigiu la Federație şi fără drept de joc.

Pentru un jucător cu oarecare stare, situația aceasta n'ar prezenta prea multe dificultăți. Ar şoma până la primăvară. Ei şi?...

Alé Popescu, însă, nu are niciun fel de rezerve. Trăieşte din înlesnirile pe cari i le procură angajamentele sale de jucător. Şi iată-l, acum — într'un sezon în care nu se joacă şi nu se angajează jucători — fără drept de joc şi fără posibilitate de a-şi găsi un angajament.

Dece?...

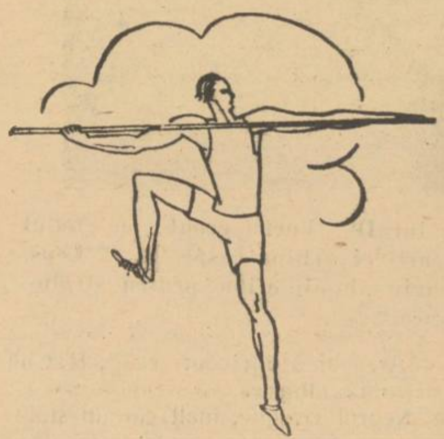
Fiindcă la Federație se întârzie în mod injust soluționarea cazului său, şi nu i se dă drept oficial de joc pentru oricare din cele două grupări cari îl revendică.

Deaceia, accentele patetice din cererea pe care ne-a făcut-o Alé Popescu, eri seară, au avut justificări:

— Ce vreți să fac?... Sunt lăsat acum, în timpul ernii, fără angajament, fără speranțe. Să mi se dea drept de joc să-mi pot găsi mijloace de traiu, căci nu mai pot să rezist...»

Transmitem Federației române de football cererea lui Alé Popescu şi o însoțim de o generală înțelegere pentru un jucător care a câştigat simpatii vechi şi temeinice.

George Fulga

Reportajul zilei

Franța - în căutarea atleților negri...

La Joinville a fost instalat un lagăr unde se face educația sportivă a „descoperirilor" din colonii

Am anunțat că o caravană a federației franceze de atletism a plecat în Africa Occidentală franceză. Scopul misiunei formată de F. F. A. este triplu: *1) a studia pe loc posibilitățile atletice ale indigenilor din A. O. F.*

2) a stabili o legătură strânsă între conducătorii sportului din Africa franceză şi cei din Metropolă şi

3) a examina în acord cu puterile oficiale, adică cu guvernul din Africa franceză, eventuala aducere a atleților negri în Franța

Un mare număr de atleți negri, între 18 şi 25 de ani, pot realiza următoarele performanțe: 100 m.: 12"; 400 m.: 55"; 1500 m.: 4'45"; înălțime: 1 m. 60; lungime: 6 m.; prăjină: 3 m. 20; greutate: 12 m.; disc: 35 m.; suliță: 45 m.; 110 m. garduri: 18".

Inițiativa luată de federația franceză de atletism este destul de interesantă. Se pune însă o problemă destul de importantă în această chestiune. Oare atleții negri, susceptibili de performanțe destul de bune în Africa, nu vor pierde din calitățile lor când vor fi transplantați în Metropolă?

In această privință, d. dr. Philippe Encausse, publică un interesant articol în hebdomaderul francez «Match». Iată-l:

«Şcoala» dela Joinville

«In privința atleților de culoare, este interesant de cunoscut părerile şi observațiile instructorilor militari (ofițeri şi subofițeri) care în fiecare an se ocupă la şcoala din Joinville cu un mare număr de recruți negri.

Imi reamintesc că atunci când îmi făceam serviciul militar la şcoala din Joinville, am fost impresionat de aspectul fizic impozant al atleților negri care-şi făceau stagiul militar la şcoală. Dar, rezultatele practice erau submediocre... Mi-a făcut impresia că atleții negri nu-şi pot asimila uşor un stil, că sistemul lor nervos este puțin deficitar şi că nu se poate aştepta dela ei rezultate bune. Şi cu toate acestea în țara lor baştină aceşti atleți făceau rezultate excelente.»

Pentru a termina, credem util să remarcăm un articol apărut în «Je sais tout» înaintea ultimilor jocuri olympice dela Berlin. Acest articol intitulat: «Atleții negri ne vor face învingători?, d. Henry Mirguet dă câteva precizări interesante.

Cum se bate un record

«Din pură curiozitate am vrut să-mi dau seama de ce vor fi capabili amicii mei, de exemplu, la lansarea greutății. Greutatea utilizată era o sferă de oțel a cărui greutate eda de 7,500 kgr. Primul negru, la încercare, ne-a amuzat extraordinar. Bravul atlet, neputând să-şi închipuie o asemenea greutate într'un volum atât de mic, a aruncat greutatea jos strigând:

— Ce dracu o mai fi şi asta. Oh! Este prea grea!

Văzându-ne pe noi aruncând greutatea după stilul clasic, a reuşit şi el să ne imite, aruncând-o la 7 metri. A doua oară el aruncă peste 15 m. şi a treia oară, bătu recordul, lansând greutatea la 20 de metri!»

Misiunea federației franceze în Africa Occidentală va avea o sarcină destul de grea. Pe când unii specialişti privesc acest voiaj cu simpatie, alții îl critică cu vehemență. Rămâne de văzut dacă elementele pe care această misiune le va descoperi vor fi susceptibe să se apropie de clasa atleților albi. S'ar putea ca ele să amelioreze recorduri, dar problema aclimatizării lui în Metropolă şi apropierea unui stil atletic, sunt două probleme cari până la proba contrară rămân două mari semne de întrebare.

Important pentru cumpărătorii de automobile

Studiați totul, rețineți ce este util

In epoca noastră nu se mai impune ca un cumpărător de maşină să fie perfect de bine orientat, în largul domeniu al cunoştințelor tehnice, necesare la alegerea şi întreținerea unui automobil.

Deobicei, cei cari îşi procură pentru prima oară un automobil, comit greşala de a-şi cumpăra dela început o maşină prea mare, care necesită mari sume de bani, atât pentru achitare cât şi pentru întreținere. Aşa dar, este recomandabil ca trăsura să nu fie de dimensiuni prea impunătoare.

Totuşi, motorul trebue să fie rezistent pentru circulația în oraşele mari şi la drumuri rele. Aceasta constitue cea mai grea problemă la cumpărarea unui automobil. Pentru cine o cheltuială prea mare contează, este de preferat să achiziționeze, la început, un automobil ceva mai mic.

Viteza maximă nu trebue să primeze ci este mai important să se studieze comportarea trăsurilor pe drumuri grele şi variate.

Un automobil care trebue să meargă pe drumuri rele, necesită o înălțime mai mare a diferențialului față de pământ.

Chiar dacă automobilul este cumpărat în primăvară sau vară, el trebue îngrijit pentru iarnă. Clapetele radiatorului, termometru, capota şi masca de radiator precum şi termostatul, eventual şi încălzirea automobilului, sunt indispensabile pentru un automobilist, şi pot fi procurate parțial, sau instalate chiar la cumpărarea automobilului.

Automobilul fie el deschis sau închis, trebue supus unei foarte prețioase încercări spre a se constata dacă el corespunde scopului căruia îi este destinat.

Roțile de rezervă în toc-uri ermetic închise, sunt ferite atât de razele soarelui, cât şi de umezeală şi sustragere.

Canapelele, în special cele ale conducătorului maşinii, trebue să fie reglabile.

Frână hidraulică, gresajul central, cricul montat chiar în automobil precum şi ştergătoarele duble la parbriz, uşurează enorm viața unui automobilist.

Este mai la îndemână a plasa sculele sub capota motorului, decât sub canapele.

Pentru un automobil, care trebue să reziste la diverse anotimpuri şi la o întreținere mai puțin îngrijită, coloarea neagră este cea mai recomandabilă. Cu toate că se murdăreşte uşor, ea prezintă avantajul de a putea fi, oricând, înlocuită parțial. Nu pretind... o totală revopsire a trăsurei.

In fine pe lângă frâne bune, este foarte important pentru siguranța unui conducător de automobil, ca geamurile automobilului să fie mari şi confecționate din sticlă incasabilă. In acest fel, conducătorul va avea o mai bună vizibilitate, iar în caz de accident, pasagerii nu sunt expuşi să fie ciuruiți de sfărâmăturile geamului.

— Uite, dragă, asta nu mi-am închipuit. E prea uşor...

Fredi FERARU

Continuăm ancheta noastră. Ne va răspunde tot un centru half: Feraru *de la Venus.*

Toată lumea sportivă îl cunoaşte. Freddie este una din cele mai populare figuri ale vieței footballistice.

Internațional din vechea gardă, Feraru continuă să activeze cu succes în rândurile Venusului. Ianossy nu-l mai întrebuințează ca mijlocaş centru. I-a găsit calități pentru postul de half mărginaş.

— Ai marcat multe goaluri?

— Nu prea. Eu nu am shot puternic. Am preferat totdeauna să passez înaintaşilor mei mingile. Aveam goaluri marcate din penalty, deoarece aveam specialitatea mea de a plasa mingea. Aşa cum trag eu slab am marcat totuşi unele goaluri, dintre care unul este preferatul meu.

— In ce ocazii ai marcat acel goal?

— Nu am marcat acest goal într'un match de campionat sau în țară, ci în cursul memorabilului turneu al Venusului de acum doi ani dela Praga.

Acel turneu ne-a lăsat numeroase amintiri neplăcute. Totuşi la matchul pe care l-am pierdut cu cel mai sever scor, am marcat eu goalul pe care-l socot cel mai frumos din cariera mea.

Jucam la Praga cu Slavia. Scorul se ştie: 9—1 pentru praghezi.

La 9—0, nimeni nu mai juca şi mie îmi trecuse pofta să mai alerg. Orice minge îmi venea în picior o trimiteam la întâmplare. Mă plictisisem şi voiam ca matchul să se termine cât mai repede.

La un moment dat mă pomenesc cu o minge venind pe sus. Eram la vreo 30 metri de poarta lui Planicka. Ridic piciorul şi trag. Balonul porneşte ca din gură de tun şi intră în plasă pela intersecția barelor. Nici mie nu-mi venea să cred. Planicka făcuse un salt acrobatic şi lungit la pământ se uită cu tristețe după minge.

Sunt convins că dacă eram pus să trag din nou aceiaş minge nu aş mai fi reuşit să marchez.

ŞT. GHERASE

Un caz

La matchul Sonthend-Chrystal Palace din Anglia portarul echipei Christal Palace vroind să apere un penalty, a căutat să sugestioneze înaintaşul advers. Centrul înaintaş, hipnotizat, a tras într'adevăr în mijlocul porții, unde a stat portarul. Insă lovitura era atât de puternică, că mingea a aruncat pe portar în poartă — intrând şi ea — şi goalkeperului i s'au fracturat patru coaste.

După cum se vede este periculos hipnotismul. Noroc însă că astfel de goaluri nu se marchează prea des nici în Anglia.

Pe axa... Tănase-Mya Apostolescu

„Poftă bună la Tănase" repetat la „Gazeta Sporturilor"

Sau ce se poate face în lipsă de subiecte sportive

Lipsa de material sportiv e la gazetele sportive în funcție de calendar. Deaceea, odată cu venirea iernii sau mai precis, acum, când suntem în pragul iernii, suntem şi noi în pragul falimentului de subiecte sportive.

Nu-i de mirare deci că redacția noastră are în aceste zile cenuşii, un aspect de mansardă rusească: frunți încrețite, degete proptite la tâmplă, fețe congestionate. Intr'un cuvânt, o frescă de figuri răvăşite în căutarea unui subiect.

De câteva zile însă, problema aceasta — care părea irezolvabilă — a fost soluționată în mod fericit: s'a găsit un subiect. Dar nu un subiect pe care să-l trateze un singur redactor, ci un subiect general pentru toată lumea.

Intr'adevăr, în ultimele zile, singurul subiect de discuție în «Gazeta Sporturilor» e revista «Poftă bună la Tănase». E subiectul la ordinea zilei, care a acaparat întreaga redacție.

D. C. TANASE

Afinitățile noastre cu această revistă? Colegul nostru de redacție, George Fulga, a colaborat în mod prodigios — atât cantitativ cât şi calitativ la această revistă care, — după umila noastră părere, exprimându-ne în limbaj sportiv — se va situa în capul clasamentului spectacolelor de acest gen.

*

Subiectul a fost deci găsit: «Poftă bună la Tănase!». Dar predicatul?

Predicat nu există. «Poftă bună la Tănase» are în loc de predicat, un atribut: şlagăr. Veți recunoaşte că e suficient ca să se formeze una din cele mai strălucite propozițiuni în istoria revistelor româneşti.

Obsesia aceasta a adus în redacție o atmosferă primăvăratecă.

Cu o aproximativă ureche muzicală, cu o uluitoare memorie, toți redactorii au transformat redacția într'o adevărată sucursală a «Cărăbuşului». De vreo opt zile, toată lumea... repetă.

Zilele trecute, am ascultat la radio matchul de box Max Schmelling-Harry Thomas. Când speakerul a anunțat abandonul lui Thomas, unul dintre redactori s'a adresat negrului: «Ai mai vrea, or n'ai mai vrea?».

Bine'nțeles că onoratul nostru confrate trebuie să admită că a fost departe — foarte departe, atât de departe, că nici cu telescopul nu l-am văzut — de valoarea aceluia care va lansa acest cuplet.

Căci, suntem siguri, cupletul «Ai mai vrea ori n'ai mai vrea» *spus de d. C. Tănase — singurul nostru artist care a reuşit să ridice revista la rangul de adevărat spectacol de artă — va fi unul dintre multele recorduri cari vor fi stabilite.*

Apoi, a fost suficient ca unul din redacție să observe cum un coleg aproape săruta ziarul ca să poată descoperi ce scrie, ca dela toate mesele să țâşnească deodată — ca sub conducerca inspiratei baghete a d-lui Dendrino — un refren antrenant: «Am doi ochi». *Şi dacă spunem că refrenul a fost antrenant, cântat de... noi, vă închipuiți ce va fi atunci când va fi cântat de captivanta Mia Apostolescu!*

Dar în aceste câteva zile de când «Gazeta Sporturilor» e cuprinsă de febra repetițiilor, toți redactorii noştri s'au transformat în comisari, căci nici n'apuci să le dai bine «bună ziua» că te iau la rost: «Dă-mi adresa dumitale». Desigur însă, că nu întreprind această anchetă cu aceeaşi voce cristalină şi caldă ca a d-nei Liana Mihăilescu, care ne va cere «adresa».

Contaminat de aceste repetiții, directorul nostru... repetă rolul directorului dela «Cărăbuş», din sketch-ul «Se caută un act de naştere».

Eri, când un redactor a intrat în biuroul directorial, s'a putut auzi, clar de tot, răspunsul directorului ... Sporturilor»:

Ai sau nu ai inspirația
Scrieți, dom'le toată rația,
Că gazeta, la adică,
Cum să iasă mă Mitică?
Unul cică nu mai poate,
Altul cică nu-i pă roate
Iar tu vii cu-o chestie mică.
Asta-i treabă mă Mitică?
Bă, dacă nu curge nu pică
Scrie, drege şi iar strică
Fiindcă-ți ard o amendică,
Şi de unde dai Mitică?
Dă materie mai multă
Că-altfel «mandea» nu te-ascultă.
Şi-o să vii la arvunică,
Păi de unde mă Mitică?

Despre directorul nostru nu-mi permit să afirm că n'a fost de clasa d-lui Tănase, ca să nu-mi aplice şi mie versul cu «amendică»...

Repetăm mereu.

Cetitorii noştri, să nu se mire deci când, în locul unei informații sportive la telefon, vor căpăta drept răspuns: «Am crezut că mă iubeşti» solo, sau un cor: «Fane, Fane, zi ceva țigane!».

Nimic nu-i exclus. La «Gazeta Sporturilor» se repetă în draci. Avem doar Miercuri premiera.

Şi trebue să fim «fit and well», ca un cal în ziua Derby-ului, căci Miercuri, după cum toată Europa are privirile ațintite asupra axei Roma-Berlin, tot aşa Capitala va fi antrenată de «Poftă bună la Tănase» care va triumfa pe axa... Tănase—Mia Apostolescu.

A. Nol

Atletul Borcoman (C.A.C.) a semnat pentru Astra Braşov

BRAŞOV, 16 (prin telefon). — Printre achizițiile clubului Astra vom menționa pe discobolul Borcoman, care îşi face stagiul militar în localitate şi care în sezonul viitor va concura pentru clubul braşovean.

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

XI

Demonstrația căpitanului Scott făcuse impresie deosebită. Bucureştenii trăiau încă sub impresia îndrăsnețai performanțe a vajnicului englez.

Ziarele se întreceau în a-i aduce elogii iar sportivii erau deadreptul entuziasmați de ceiace văzuseră.

Isprava căp. Scott forma subiectul la ordinea zilei şi, în afară de cei câtiva oameni cari rămâneau de ghiață în fața oricărui eveniment de proporții, toată lumea era unanimă în a recunoaşte meritele îndrăsnețului aeronaut.

Durata entuziasmului nu a fost prea mare. Toți cei cari trăiau în imediata apropiere a sporturilor, erau dornici de noui senzații. Şi, curând, cursele cicliste, manifestările football-iste dela «Bolta Rece», întrecerile automobiliste, motocicliste şi chiar cele pedestre, întunecară gloria căp. Scott.

Evenimentul nu a predominat decât foarte scurt timp. Sfera gălbue, umbrela deschisă, coborâşul lent, pierderea la orizont a miraculoasei sfere şi... îmbulzeala ce a caracterizat începutul experienței, nu au dăinuit.

Era o epocă în care tot ce era nou trebuia să-şi spună cuvântul. Şi, de remarcat, evenimentele importante nu prea abundau.

Nu trebue deci, să mire pe nimeni faptul că, zi cu zi, organizatorii sportivi — ramura nu interesează— se străduiau să pună pe picioare, lucruri menite să stârnească interes şi să strângă cât mai multă lume.

Autorul primului spectacol ce nu trebue să dispară din memoria bucureştenilor mai vârstnici a fost tot d. Alois Pucher, acest bătrânel cu inima vesnic tânără.

Prefect al Capitalei era, pe acele vremuri, colonelul Moruzi: cneazul cum îi plăcea să i se spună. Viță de domn, şeful prefecturei avea, în felul lui de a se purta, ceva din mentalitatea celor cari se obişnuiseră să comande fără a se interesa dacă dispozițiile lor pot, sau nu, să fie duse la îndeplinire.

Automobilul îşi făcuse de mult timp apariția pe străzile Capitalei. Prințul Valentin Bibescu, D. Dumitrescu, B. Zissman şi alții, erau pasionați indestructibili.

Demonstrațiile lor automobiliste se identificaseră însă cu viața Capitalei, astfel că apariția lor nu însemna ceva neobişnuit.

Intr'o bună zi însă, pe fostul pod al Mogoşoaiei, d. Alois Pucher fu zărit la volanul unei trăsuri mişcată prin forță motrice.

Prefectul Moruzi, era numai ochi şi, din păcate, ochii săi se opriră asupra d-lui Alois Pucher care «îşi permisese», să pună pe piață, un nou vehicul motorizat.

Prefectura, şi toate serviciile ei, au fost puse în picioare.

— Pucher a îndrăsnit să se plimbe, pe străzile Capitalei, cu un vehicul motorizat, tuna cneazul.

— Să fie de urgență oprit, au decreta organele în subordine.

D. Pucher, care nu era în curent cu urgia ce se stârnise contra lui, continua să circule pe străzi şi să neliniştească, cu sgomotul asurzitor al motorului, pe locatari.

— Mai linişteşte-te, îl consiliau prietenii.

— Dacă aş putea,— spunea d. Pucher, — să pornesc la Bucureşti şi să fac pe cei dela Fălticeni să se sesizeze. aş mai strica încă multe milioane. Automobilul este un aparat care va cuceri lumea şi eu țin să se ştie cândva că eu am fost unul dintre aceia cari am prevăzut acest lucru.

D. Pucher avea ceva original în modul său de a se comporta. Cetățean al țării, nu înțelegea să i se pună «frâne».

Sgomotul şi circulația nu erau reglementare. «Clacsonarea» nu era interzisă şi prin periferiile îndepărtate ale Capitalei, mai persista încă, faimosul «te văd, te văd».

Era normal ca d. Pucher să nu se gândească la o intervenție neaşteptată.

Şi, totuşi, într'o bună zi, ea se produse. «Arhaicul» vehicul fu oprit pe calea Victoriei. Un «vardist» extxrem de scrupulos, puse «stop»-ul în fața automobilului condus de d. Pucher.

— Interzis să înaintezi.

Discuții, pertractări.

Totul fu zadarnic şi d. Pucher fu condus, cu mare alai, la prefectură.

Palatul prefecturei nu avea aspectul pe care astăzi i l-a imprimat d. ministru Gabriel Marinescu şi, curtea instituției era destul de ospitalieră spre a adăposti o lume imensă.

Toți cei de față se manifestau împotriva celor cari interziseseră accesul d-lui Pucher, pe străzile Capitalei şi cereau insistent să se lase liberă circulația «pocnitoarei».

Insistențele au rămas zadarnice. Cneazul nici nu vrea să asculte cererile publicului şi conducătorul automobilului, însoțit de un agent, fu silit să-şi ducă vehiculul la adăpost, cu obligația de a nu-l întrebuința decât dupăce va fi în posesia unei autorizațiuni speciale.

D. Pucher, care nu se putea împăca cu ideia de a renunța la pasiunea sa, se prezintă, a doua zi, la prefectură, solicitând cuvenita autorizație.

Plătind taxele de «pătrundere», — întocmai ca şi acum — solicitantul permisului de circulație cu automobilul se văzu pus în situația de a plăti — nimic nu-i nou sub soare—exorbitante taxe de înscriere, de adjudecare a tablelor de numere etc.

Făcând socoteala, semnatarul cererii a constatat că, toate aceste taxe însumează mai mult decât 50 la sută par'că prefectura ar fi fost vamă — din valoarea totală a maşinei care, sub capotă, ascundea cai de fer.

A renunțat la orice permis şi s'a dus liniştit acasă. Cocea însă ceva.

Şi, în Dumineca următoare se putea vedea pe străzile Capitalei, un echipaj original: doi cai înhămați la automobilul condus fără motor — de d. Alois Pucher, care ştiuse să răspundă, în mod inteligent, unei pretenții care nu-şi avea locul.

JENNY DUMITRESCU